

Պարույր Սևակ

Ավելորդ անհավատություն

Քո անունով, Մարիա՛ն,

Քո անունով՝

Այստեղ նահանջում է ձմեռն արագ:

Ամառն առանց հերթի՝

Գարունի՛ց էլ առաջ,

Նպաստով է ապրում՝ քո անունով...

Եվ այստեղ կա մեկը քո անունով:

Ու երդվում եմ ես քեզ՝ քո՛ անունով,

Որ աստում եմ մի քիչ

Եվ սիրում եմ նույնքան

Օտա՛ր այս աղջրկան՝ քո անունով:

Նա ինչպե՞ս է ապրում քո՛ անունով.

Ինքը դո՛ւ չես, և նա... քո անունով:

Ուստի աստում մի քիչ

Ու սիրում եմ նույնքան

Օտա՛ր այս աղջրկան քո անունով:

Ես կանչում եմ նրան քո անունով

Ու... տանջում եմ ես ինձ քո՛ անունով,

Իսկ նա իմ տանջանքից չի հասկանում ոչի՛նչ.

Այսքա՛ն անհակացող՝ քո անունով:

Բայց կանչում եմ նրան քո անունով,

Կանչում այնպես, ինչպես մարդիկ հնում
Կանչում-կոչում էին ոգիներին բարի...
Ոգիդ չի՛ հայտնվում՝ քո՛ անունով:
Ուրեմն աշխարհումըս իրո՞ք չկա
Ու չի՞ լինում իրոք ո՛չ մի ոգի...
Ես ավելորդ անգամ, վա՛տ իմ,
Անհավա՛տ իմ,
Անհավատ եմ դառնում... քո՛ անունով:

20.III.1964թ.

Դիլիջան